

Preek.

Dit weekend hebben we voor de 2de keer de marktmissie gehouden. Zo 'n 300 mensen zijn de kerk binnengelopen om een kaarsje op te steken, een intentie op te schrijven of voor een gesprekje. Een heel divers publiek met heel verschillende achtergronden. Maar het valt wel op: hetgeen de meeste weten over de Kerk of parochie nodigt niet heel erg uit. Wat we hier doen vinden de meesten saai en ouderwets.

‘Ik ben wel gelovig, maar naar de Mis gaan? Nee, ik kan thuis ook bidden. En bovendien is het zo saai: allemaal woorden en gebaren die ik niet begrijp’. Het is zomaar een gedachte die de afwezigheid van nogal wat mensen hier deels verklaart.

En het klopt, Jezus heeft gezegd: ‘Als ge bidt, ga dan in uw binnenkamer; sluit de deur en bid tot uw Vader in het verborgene’. Maar dan moeten we het ook écht doen: thuis bidden, alleen. Of dat dan ook altijd gebeurt...? Bovendien is er ook een ander woord van Jezus waar zelfs een bijzondere belofte aan vastzit: ‘Waar twee of drie verenigd zijn in mijn Naam, daar ben Ik in hun midden’. Jezus is in zekere zin méér aanwezig als we samen bidden dan alleen. Hij is ook anders aanwezig wanneer we de Eucharistie vieren: Hij is daar niet enkel in de Geest, maar met zijn Lichaam en Bloed. Dat hebt ge thuis nooit.

Bovendien: altijd alleen bidden doet uw gebed op den duur verschrompelen: ge verarmt uzelf, ge wordt niet gevoed, niet geholpen. Niemand zegt een goed woord vanwege God in de preek, er zijn geen mensen rondom u om u te steunen. Vaak houdt ge dan na een tijd ook op met bidden: er komt niets meer van als ge alleen zijt.

‘Ja maar, pastoor, als de Mis een feest is, waarom staat ze dan zo ver af van het leven?’ De Mis is een ‘feest’, maar het is geen happening. De Mis is ook ernstig: Jezus komt er aanwezig in zijn lijden, dood en verrijzenis. Het is dus niet iets om gezellig onderuit te gaan zitten alsof het een kijkspel of puur ontspanning is.

Maar staat de mis daardoor ver van het leven? Die ernst staat toch ook midden in ons leven? Bovendien hoort ge er ook iets om van te leven in moeilijkere momenten. Want om te leven hebt ge licht nodig. ‘Wie wijst me de weg?’, vragen vele mensen in onze tijd. In de Mis wijst het Evangelie u de weg. En er is nog meer. De Mis heeft alles te maken met het volle ‘leven’. Het leven waar wij het spontaan over hebben blijft niet duren: dat leven eindigt met de dood. Maar er is nog een ander leven: dat eindigt nooit. Om dát leven binnen te gaan hebt ge ander voedsel nodig: ‘Wie mijn vlees eet’, zegt Jezus, ‘en mijn Bloed drinkt, zal in eeuwigheid niet sterven, maar leven’. Heeft de mis dan echt niets te maken met het ‘leven’?

‘Ja maar, ik geloof maar half: ik weet niet wat ik ervan moet denken. Speel ik dan geen komedie?’ De behoefte om geen spelletjes te spelen is heel nobel: naar de Mis gaan om de schijn hoog te houden is fout. Maar soms komt ge in het leven en in het geloven maar ten halve waar ge ten hele zou willen komen: ge zijt nog op weg. Moet ge dan stoppen omdat ge er nog niet zijt? Neen, dan moet ge juist voortgaan om er te komen!

‘Ja pastoor, gij hebt makkelijk praten. Maar als ge zelf kinderen zou hebben in de puberteit, dan zoudt ge wel anders piepen: die laten zich niet meer dwingen’. Dat kan kloppen. Jongeren testen hun ouders. Waar het dan op aankomt, en waar het misschien te vaak aan ontbreekt is: authenticiteit. Ge kunt van de jongere mensen moeilijk verwachten wat ge zelf laat schieten. Al klopt het ook dat de Mis nooit zal kunnen concurreren met feestjes en party’s waar ze in het weekend onder bedolven worden. Maar daarom is goede catechese ook onmisbaar: in de parochie, als het kan op school, maar vooral thuis: dat is de 1ste plaats waar een kind en jongere het geloof meekrijgt of juist niet.

Soms hoort ge mensen ook wel eens zeggen: ‘Als de Mis een rendez-vous is uit liefde, waarom dan verplichten? Liefde verdraagt geen dwang’. Ja en neen. Liefde is geen louter sentiment. Dat komt er bij. Liefde is ook een beslissing: ‘Ik wil u graag zien’. Liefde zit niet

alleen in de emoties, maar ook in de wil. En daar hoort ook bij: het niet alleen laten afhangen van het humeur. Naar de mis gaan is een zaak van zulke liefde. Het is meer dan voelen: het is ook willen.

‘Ja, maar onze pastoor is zo ’n ezel: hij preekt slecht, kan niet zingen enz.’ Het klopt: ieder kan naar de mis gaan waar hij of zij verkiest. Maar ge moet dan ook aan iets anders denken: de Mis is geen zelfbediening waar ge naartoe gaat uitsluitend om voor uzelf te zorgen. De Mis is niet enkel genieten, maar ook geven. Geven aan God om te beginnen, maar ook geven aan mijn broeders en zusters in het geloof. Daarom is het nodig dat ik ergens in een gemeenschap geworteld blijf. Ik moet niet enkel vruchten plukken, ik moet er zelf ook voortbrengen. Mijn parochie of gemeenschap heeft recht op mij. Christenen zijn geen bijen die alle bloemen aandoen om alleen van de beste honing te snoepen.

Broeders en zusters, het waren maar wat losse gedachten op deze sacramentsdag om duidelijk te maken: de zondagmis is het hart van elke gelovige en elke gemeenschap, of ze zou dat toch moeten zijn. Ze is onmisbaar voor de gezondheid van de Kerk. Want de zondag is een tijd voor de mens, maar ook een tijd voor God. En we moeten er alles aan doen om dat ook zo te houden.

Amen.